

paa den Tid, det ved Overenskomsterne er bestemt, det skal ske.

Ved de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om Lønnen og Lønforholdet til Udlandet, bevæges mine Tanker hen paa det Forhold, jeg før berørte, det Tilbud, der er givet til Landarbejderne. Jeg tillader mig da at spørge, om det ærede Medlem mener, at et Krav nu om 20 pCt.s Nedsættelse i Landarbejdernes Løn er nødvendigt i Forhold til Udlandet, og om han skønner, at det er forsvarligt med det nuværende Prisniveau at tvinge Landarbejdernes Løn ned paa de 40—50 Ø. i Timen. Mig forekommer dette at være ganske uforsvarligt, og jeg er nysgerrig efter at vide, hvad det ærede Medlem mener.

Johannes Jensen: Jeg vil sige til den højtærede Erhvervsminister, at jeg erindrer fra sidste Sommers Kampe, at der fra fremstaaende Side indenfor Ministerens Meningsfællers Kreds blev rejst Tvivl om, hvorvidt han havde en saadan Indsigt i faglige Spørgsmaal, at han kunde tage Del i de Forhandlinger og de Afgørelser, der den Gang fandt Sted. Jeg skal ikke blande mig i dette indre Forhold. Jeg skal kun sige, at jeg har kendt den højtærede Minister fra de unge Aar, da han kun var Organisationsmand og endnu ikke Politiker, og jeg vil tro, at han er saa meget Organisationsmand, at han har Forstaaelsen af, at det Spørgsmaal, han her rettede til mig, vilde han selv ikke besvare, hvis han stod i mit Sted, for jeg kan ikke have nogen begrundet Mening om, hvad der er passende Løn for Landarbejdere, og jeg kender ikke de Krav, der er stillet hverken fra den ene eller den anden Side. Men maa jeg i Fortsættelse heraf sige, at den Tale, jeg har holdt i Dag, netop gik ud paa, at vel skulde Tariffer og Overenskomster overholdes, og vel blev de overholdt paa Papiret af de Parter, der havde sluttet dem, men Prisdald og Prisopgang banede sig Vej udenom alle Overenskomster, naar Forholdene laa saaledes, at det for Samfundet var nødvendigt. Jeg har tidligere staaet ogsaa i store socialdemokratiske Forsamlinger og hævdet den Mening, jeg har endnu, at vel kan de Overenskomster, der sluttes mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, have deres store Betydning — og deres Betydning ligger maaske mest i, at der bliver Fred mellem Parterne, saa længe de er gældende —, men derimod er jeg ikke vis paa, at de bringer nogen Fordel økonomisk for nogen af Parterne. Naar jeg ser hen til, at der her i Landet i Tidsrummet mellem 1864 og 1885, da vi ingen faglige Organisationer havde,

skete en større Opgang i Arbejdslønnen end i Tidsrummet mellem 1885 og 1915, saa er det for mig et Vidnesbyrd om, at man ikke gennem Aftaler og Organisationer kan sætte sig ud over den Levestandard, den Lønstandard, som et Samfund kan bære, og som jo altid vil komme til at staa i et vist Forhold til Tilstanden i de omliggende Lande. At de faglige Organisationer paa andre Omraader, i Retning af at skaffe Arbejderne Forkortelse i Arbejdstiden, større Frihed og større Oplysning, har haft deres Betydning, skal jeg være den sidste til at benægte.

Ministeren for Industri, Handel og Søfart (Stauning): I den Tid, som det ærede Medlem nu omtalte, da der ingen Organisationer var, og da Lønnen steg og steg mere end senere, havde min Fader en Timeløn af 15 Ø. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem synes, at 40—50 Ø. for en Landarbejder nu egentlig er for meget.

Ludvig Christensen: Jeg vil gerne berolige det ærede 8de Medlem, for 5te Kreds med, at det er udenfor al Tvivl, at de Reduktioner, der er aftalt i bestaaende Overenskomster, vil blive gennemført, og jeg kan ogsaa til Beroligelse sige, at med de Tider, vi er inde i, og med den Nedgang i Beskæftigelsesgraden i Industrien, vi kan se vi staa overfor, er enhver Mulighed for udenom Priskuranterne eller paa anden Maade at skaffe sig Dækning for nogen Del af den Nedgang, der nu kommer, udelukket. Men overfor de mange Bemærkninger, der i øvrigt er gjort om Lønningerne og Arbejdernes Stilling, vil jeg gerne have Lov til at sige, at det ikke er helt med Rette, man nu kræver, at Arbejderne skal give Afkald paa de overenskomstmæssige Rettigheder, de har til den fastsatte Løn. I de Aar, der gik fra Krigens Udbrud indtil Slutningen af 1918, glemte man nemlig at give Arbejderne Del i den Opgang, der var i Fortjenesten samtidig med Vareprisernes Stigen. Der var i de Aar ganske afgjort en langt større Betalingssevne, end der senere blev, men Arbejderne fik blot ikke Dækning for Prisstigningen, og den Tid, da de fik mere end Dækning for Prisstigningen, varede kun forholdsvis kort. Derfor kan det ikke forundre, at Arbejderne siger: Vi maatte bære den Prisstigning, der fandt Sted i Konjunkturstigningsperioden, der er ingen, der kan forlange af os, at vi ogsaa skal tage hele Tabet eller en væsentlig Del af Tabet ved en Konjunkturedgang. Arbejderne tager det, de er forpligtede til,